

פרח השכונות

קומדיה מוזיקלית

מחזה, שירים וניהול מוסיקלי: קובי אז
בימוי: ניר ארז
כוריאוגרפיה: עוז מורג
תפאורה: זאב לוי
תלבושות: יהודית אהרון
תאורה: קרן גרנק
עוזר למנהל מוסיקלי, קורפטיציה ומקהלה:
שחר ימפולסקי
וידאו ארט: רם גיל
עיצוב סאונד: משה עציוני
דרמטורגיה: ניר ארז

הצגה ראשונה: 10/11/12

שחקנים:

מסעוד בוזגלו - מאיר סוויסה
מסעודה בוזגלו - אוולין הגואל
יוסי (ד'ו') בוזגלו - גיא זו-ארץ
סברנה בוזגלו - מירב שירום
אורית יהודאי - לירז צ'רכי
סמי קינן (ועקבין) - עמי אנידג'ר
סומו לוי - שלומי קוריאט
עמיליהו - אמיר קריאף / אורי זגורי
שכנות - מעיין תורג'מן
מחליף ליוסי (ד'ו') בוזגלו - שי פלד

להקה:

נתי אוחנה (תופים), גלעד חזן (עוד, כינור),
שחר ימפולסקי (קלידים ואקורדיון),
קובי קלאר (בס), יוסי שיטריט (גיטרה)

תלמידי בוגרי גודמן ביה"ס למשחק בנגב:

*קרן אדרעי, *נופר אילדים, *יקיר אליהו וקנין,
*לירון בן זקן, *לי גורל, *אלירן הרוש, *אורי סברי,
**אדר סידליק, **רעות פיש, **עופר פרימן,
**ראובן קובריגור, **כנרת קדוש קינן

*תלמידי גודמן
**בוגרי גודמן

תודות:

- איפור בחסות חברת "קרליין"
- ארק בחסות יוסף גולד ובניו בע"מ
- למעצב האופנה אלון ליבנה, דיזינגוף 159
- לאבישי פיש על צילם של צילי היידיש בפיו של הרב סומו

המשכן לאמנויות הבמה באר-שבע, שד' יצחק רגר 41 באר-שבע, טל: 08-6266444

FLOWER OF THE HOOD

Musical director, songs and play by:

Kobi Oz

Directed by:

Nir Erez

Choreography by:

Oz Morag

Stage designer:

Zeev Levy

Costume designer:

Judith Aharon

Lighting designer:

Keren Grank

Associate musical director,
vocal instructor and competition by:

Shahar Yampolsky

Video Art:

Ram Gil

Sound design:

Moshe Ezioni

Dramaturgy:

Nir Erez

The Cast:

Mas'ud Buzaglo - Meir Swissa

Mas'uda Buzaglo - Evelin Hagoel

Yossi Buzaglo - Guy Zu-aretz

Yossi Buzaglo (subst.) - Shay Peled

Sabrina Buzaglo - Meirav Shirom

Orit Yehudai - Liraz Charhi

Sami - Ami Anidjar

Somo - Shlomi Koriat

Amilyahu - Amir Krief/Uri Zaguri

Neighbors - Maayan Turgeman

The theatre is supported by:

בחסות:

the Ministry of Culture and Sport

משרד התרבות והספורט

Beer-Sheva Municipality

עיריית באר-שבע

The Negev Development Authority

הרשות לפיתוח הנגב



41 Rager Bvd. Beer-Sheva, Israel

Tel: 972-8-6266444 www.b7t.co.il

מנהל ייצור:

יאב מהרבני

מנהל הצגה:

איציק קריספין

מנהל טכני:

אבי קובני

מנהל במה:

משה הראל

עוזרת במאי:

רותי גפן

תפעול תאורה:

שמואל מור, אליון צדיק

תפעול סאונד:

אופיר ספיר, ניר רובין

תפעול וידאו:

יעקב אבודרהם

רקוויזיטור:

רוני בקר

מלבישות:

יהודית אלקיים, לריטה מינירוב

פאניית:

רעיסה פודלובה

ייצור אביזרים:

אהובה ארז

בניית תפאורה:

שירותי במה "במה פלוס"

תפירת תלבושות:

"תפור עליך"

שמלת כלה של מעצב האופנה

אלון ליבנה

חדר חזרות להקה:

אולמי הרפסודה תל-אביב

הפקה ועריכת תכנייה:

איילת בראל

עיצוב תוכנייה:

סטודיו יוכי לנג

צילום תוכנייה:

יוסי צבקר

צילום וידאו:

ערן נוסף

הפקות דפוס:

דפוס דימונה

הסעות:

אמינות בשירות ואילן נאור

הובלות:

"משה צמח", "בני את אמיר"

משך ההצגה:

שעתיים וחצי (כולל הפסקה)

שחקני תיאטרון באר שבע

לשנת 2012

(לפי סדר הא"ב):

• אבישר עידן

• אדרת קובי

• אופיר אלון

• איסרליש דני

• איתן יעל

• אלוני מיכאל

• אלפי-אהרון גורי

• ביומולד-איזנברג אפרת

• ביטמן רון

• בן אבו מורן

• בסון ליאור

• ברובינסקי ירון

• ברנד מיכל

• גולן שירי

• גרובגלס יעל

• הרוש אליון

• וינברג מיכל

• זגורי אורי

• חגי תום

• טובי יונית

• יהודאי אוהד

• ילינק מיטל

• יפת יונב

• כהן אורן

• כרמי יובל

• לואל גיא

• ליון תמר

• מנשהרוב איציק

• מסינגר רמה

• סידליק אדר

• עדני אדה

• פוקס סיגלית

• פורטל יקיר

• פסטרנק אביטל

• פרידמן ולדימיר

• צברי יוסי

• צרויה נילי

• צ'רצ'י יונתן

• קוולובסקי רודיה

• קריאף אמיר

• קשת רותם

• רייך ירמי

• שויף מרינה

• שולמן מולי

• שטראוס זהר

• שירום מירב

• תדהר אביהוד

• בוגרי בית ספר

למשחק גודמן

על המחזה

בעיירה דרומית, מגלה מסעוד בזוגלו באר של ארק בחצר ביתו. התגלית הפלאית מטלטלת את חייו של יוסי, בנו הבכור. עכשיו כשמסעוד נפטר ומקבל כנפיים בבקום של גן עדן, מנסה מסעודה האם לאחות את הקרעים כשהיא מוקפת בחבורת שכנותיה המרוקאיות, יוסי בנה שבור הלב שננטש ע"י האובת נעוריו אורית, סבריינה בתה הפלפלית שחוזרת במלוא עוצמתה ממיאמי, וסמי וסומו המתמחים בלסבך את כולם בצרות ובוחשים בקדרה ללא לאות. תוסיפו את עמיליהו, שבכל פעם שהוא מרים את ידיו מתחוללת קללה, תוסיפו את תל אביב המשגעת והמשוגעת, וחתונה מאוחרת שנמצאת בסימן שאלה, ותקבלו את - פרח השכונות - קומדיה מוסיקלית המספרת על אנשים קטנים החיים בצלו של נס גדול, או אולי נס קטן הקורה לאנשים גדולים.

בימים ההם - בזמן הזה

אני כנראה טיפוס נוסטלגי - למרות שלפעמים העיסוק הרגשי בעבר מעייף אותי. וגם מעציב.

כמי שגדל להורים צברים וחילוניים (אמא קיבוצניקית ואבא תל אביבי) שמעתי בבית בעיקר את המוסיקה הרוסית: מקהלת הצבא האדום, שירי תנועות הנוער, ואת שירי "ארץ ישראל היפה והטובה" או כמו שאולי יקראו להם היום - שירי "ארבע אחרי הצהריים". השירים היפים האלה הם נוף ילדותי. נוף צרוב געגועים. שיריה של להקת טיפקס חברו, וכאילו חיברו את כל אלה - קובי אוז - מנהיג הלהקה במילותיו הנשכניות והמתוקות, לחניו המצחיקים והמענגים במיטב העיבודים הקורצים בשוברים מתרפקת לשלל הז'אנרים המוסיקאליים של הישראליות על כל גווניה ועיקרם - מוסיקת המזרח התיכון, שהיא לכאורה הזרה לי בדמי. (עובדה שהתגלתה לי מאוחר יותר בחיי כשגויה, וחצי מוצאי כולל את ספרד ומדינה נוספת אחרת - אולי מרוקו, אולי סוריה, מצרים, עירק...זאת לא אדע)

השירים נגעו בי ברגישותם, פעמו בי במקצביהם הערבים (בפתח) והערבים (בצרה), הצחיקו אותי בשנינותם וכמעט תמיד מצאתי אותם מבטאים את השקפת עולמי החברתית-פוליטית, בצורה תמציתית ומקורית. על החיים בארץ הקשה והטובה הזאת. נקרע בין מה שהובטח ומה שקיים. מלא אכזבות אך שואף ומקווה לטוב. פסימיסט אופטימי....

ב-1998 בהיותי בן 32 הרגשתי ייאוש מהמצב. הימים היו ימים קשים ואני הרגשתי שאני חייב לעוף מפה. הרגשתי נבגד על ידי המדינה ומנהיגיה, ולא ראיתי עתיד. ברחתי ללונדון הקרה. לפני עלייתי על המטוס רכשתי את הדיסק "נשיקה לדוד" של להקת טיפקס. כששמעתי לראשונה את השיר "סתם" הרגשתי שצריך להחליף את "התקווה" - שזה צריך להיות ההמנון הלאומי שלנו. השיר המדויק הזה קרע את ליבי. באותו הדיסק שמעתי גם את השיר "נשיקה לדוד" וידעתי שיבוא יום ואני אעלה את השיר הזה על הבמה. התיאטרליות שפרצה ממנו ומאפיינת רבים משירי ההווה הכל ישראלי - ה"טיפקסי" הזה, ממש מבקשים להיות מומחזים, לקבל פנים ושמות. והנה היום הזה הגיע. וחלום התגשם.

קהל יקר, אני שמח להעניק לכם את פרי עבודתנו. מקווה שתרוו בו נחת, תצחקו, תתענגו ותתרגשו.

רציתי גם להביע את תודתי לכל האנשים: היוצרים/רות, השחקנים/יות וצוות התיאטרון על כל מחלקותיו, שהשקו וטפחו את הערוגה בה צמח פרח השכונות. תודה על המסירות והאמונה.

שנהיה טובים יותר, ומיטיבים יותר.

ניר ארז - במאי



את "פרח השכונות" אני מקדיש לזכרו של אבא שלי עליו השלום, אבי הטוב, שאהב להדגיש שהוא אבא יחיד לכן יחיד. אבא שלי ז'וז' אוזן (יוסף) ברנש מצחיק, מופנם, רחום, חם, ממציאן, חייל בכל המלחמות של תקופתו ומחסנאי במפעל בשדרות היה האישי המשמעותי בחיי. נתיבי התנהל בין ה"כל הכבוד" המערץ שלו לבין ה"חחחח" המגנה שלו. לפי צמצם אישוניו הירוקים ידעתי אם צעדתי בדרך הנכונה או שמא הלכתי לאיבוד.

אבא שלי עבד במפעל לכלבים של טלפון "כבלי ציון". הוא היה קם בחמש בבוקר וחוזר מהעבודה בערב. מדי פעם, כשהייתי חולה, אבא היה קופץ לבקר אותי, מוותר על הפסקה בעבודה ובא לראות מה שלומי. היו לו בגדי עבודה כחולים עם ריח של פלסטיק מותר, ותמיד היה לו טוש שחור בכיס. מחסנאי.

לפעמים הייתי מבקר אותו בעבודה, מפעל עם המון רעש, ואבא היה מראה לי בגאווה את המחסן שלו שמסודר טיפ-טופ. במפעל הייתי בן בית. כל העובדים היו כמו משפחה. סידנה, סעדיה, עמיליה, יהודאי, מסעוד, מושיקו, יצחקי וגם המנהל שאול ביטון. פעם בשנה המפעל היה שולח את כולם לנופש במלון בנתניה. זה היה נופש של ים וצחוקים. היינו מקבלים סופגניות בחנוכה וחבילות שי בראש השנה ובפסח. קהילה בתוך קהילה: הקהילה של "כבלי ציון" בתוך קהילת שדרות.

כשהגיעו הפיטורים זה היה הדבר הכי עצוב בעולם. זה היה כמו לקרוע את הדודים שלך מתוך המשפחה ולנדות אותם סתם, בלי סיבה. החבר'ה המפוטרים היו מסתובבים במרכז, עיניהם כבויות וחיוכם מבוש. "מה שלום אבא, קובי?".

בשבילם העולם מת. חתונות, בר מצוות, בריתות של המפעל, נופשים, שי לחג, כל מה שהיה בינינו נגמר. בנידת המפעלים בעובדים בשנות השמונים חצבה שבר עמוק בלבבות. בימינו כולם כבר יודעים שרוב המפעלים מנוהלים ע"י שיקול קר, אך באותם ימים ציפו העובדים ליחס חם. לאט לאט הגיעו השמועות. מפוטרים התגרשו, שתן שיחקו קלפים, הזדקנו 20 שנה ביום אחד, היו עצובים, קיבלו אבטלה או ויתרו עליה והיו גם כאלה שדווקא הסתדרו. להיות מובטל זה לא רק שאין לך עבודה. להיות מובטל זה שנעלם לך הכבוד, שהלכו לך חברים, שהתפרקה לך משפחה גדולה. המפעלים שהוקמו בשנות השישים נבנו כדי להיות סביבה תומכת ויצרנית לפועליה. עכשיו, מפעל אחר מפעל, הפועל הפשוט הוחלף במכונה, ונשלח לחפש עולם חדש. זה פתח לייאוש ולעוני. עבודה היא משפחה, כבוד, גאווה, חברה, לא רק פרנסה. ולכן להיות מפוטר ממפעל זה להיות קצת יתום.

אבא שלי, היה מחסנאי מוצלח, הוא לא היה ברשימת המפוטרים. הוא אהב את המדינה אבל פחד ממנה, בקושי ידע לקרוא ולכתוב בעברית, עכשיו במבט לאחור אני יודע שהוא היה בהלם קרב לא מאובחן מאז מלחמת יום הכיפורים, היתה לו קופסה קטנה עם אותות ממבחר מלחמות ומבצעים - הוא לא פתח את הקופסה הזאת אף פעם. לתחושתו הוא היה מעט רדוף, בעיקר בעקבות פרשת הכבל המסולסל: המעשה התחיל בכך שהצ'כים אסרו על ייצוא של סחורות לישראל, בין היתר כבלים מסולסלים לטלפוני חוגה, במפעל לא ידעו מה לעשות - כיצד יספקו את הביקוש הגדול לכבלים המסולסלים? אבא שלי רב התושיה הרים את הכפפה, והתחיל לעשות ניסויים במטבח, אחרי כמה ימים, הוא המציא מן מכונה כזאת שלוקחת כבל ישר ובאמצעות חום ופיתול הופכת אותו למסולסל. עד מהרה נבנה מחסן חדש בחצר ביתנו ושם ישבו פועלים שסילסלו כבלים לטובת המפעל. למזלו הרע, החרם הצ'כי נגמר די מהר - כבלים מסולסלים ומיובאים בזול הגיעו בשפע ולא היה עוד צורך במכונות הסלסול של אבא. המחסן בחצר הבית שלנו שבת ממלאכה. גילינו שכל המחמאות המתקוות שאבא קיבל על תושיית סלסולו השאירו טעם מר כאשר פקידי מס ההכנסה סירבו להאמין שאבא אכן סגר את הבסטה אחרי זמן כה קצר. הם רדפו אותו בקנסות ומכתבים מסובכים כדי שיוכיח שהוא ישר, והוא היה הכי ישר בעולם. אבא שלי פתאום הפך להיות נרדף, בקושי מכתב הוא ידע לכתוב להם, הוא הלך עם

כאב שיניים גדול אל המשרדים וחזר כמו חיה פצועה ונעלבת. העניין הסתיים לטובה אחרי כמה שנים, אבל התהליך הותיר בי צלקת. כשראיתי פגוע ורדוף אני נשבעתי, שבועה של ילד קטן שאני לא אתן לשום מנגנון לרדוף אותי.

אני אנהג כאן כבעל בית בארצי מולדתי, אני מסרב להיות רדוף כמו אבא.

כשאני מעמיק לחשוב על זה, גם אני לפעמים לוקח מנגינות ישרות ובאמצעות פיתול וחום מסלסל אותן.

כשהדלקתי משואה בהר הרצל - חסרונו של אבי הטוב היה כמו מכתש בליבי. אם הוא היה רואה אותי מדליק משואה הוא היה בוכה מאושר, המדינה שהוא כל כך אהב וכל כך פצעה אותו מעניקה לבנו כבוד גדול שכזה. אבא שלי בעיקר פספס את נכדותיו, הלב שלו הסתייד לתוך עצמו לפני שהספיק לאחוז בהן. הוא הספיק לגור קצת לידי בתל אביב, הוא היה מהלך שמח עם אמא שלי בשדרות רוטשילד וצועק בהתרגשות "גן עדן!". אני מניח שגם עכשיו הוא בגן עדן. ב"פרח השכונות" אני מספר על נס שהתרחש בחצר האחורית. מסעוד בוזגלו ז"ל מוצא באר של ארק רפואי בחצר הבית, והבן שלו לא מסוגל להניח לנס - הוא לא מתאפק ועושה ממנו כסף ומעמד וכבוד. מסעוד נהרג כשנופל עליו קסאם והבן יוסי מלא רגשות אשם. מי שיראה את ההצגה יראה אנשים של פעם במבטאים של פעם - ממש כמו שדרות התמימה שדוק של קסם מכסה אותה, הם עומדים בפשטותם מול הדור החדש - הדור המממש והממנף, הדור שמפרק את הקסם ומוכר אותו והם לא יכולים לו. בסוף בא גיל הבינה ואנחנו בני הדור השני שבגרו באים אומרים "אוי אוי אוי מה עשינו?". אני מאוד מקווה ש"פרח השכונות" תחיה את הנס ביופיו הפשוט. אני מקווה שמי שיראה את ההצגה ייצא ממנה בתחושת כבוד לדור של פעם וברצון אמיתי להיות מאוזנים ומרוסנים יותר כשאנחנו מממשים, פורטים וממנפים. מסתבר שבימים אלה, תמימות היא התרסה מול העולם הציני. ההצגה הזאת מבקשת: קצת יותר תמימות בבקשה.

אני חושב שאבא שלי היה רואה את ההצגה ומתרגש, אחר כך, הוא היה מחכה לי כולו מהודר מאחורי הקלעים, מחבק אותי ודומע.



קובי אז - גיבור תרבות

קובי אז הוא אחד מסמני הדרך החשובים ביותר בתרבות הישראלית. הוא בעצם גיבור תרבות אבל לא כזה שחנטו בארון אלא גיבור תרבות שהוא חלוץ, מורה דרך, רץ קדימה ומסמן דרכים. קובי אז הוא גיבור תרבות דווקא בסצינה הישראלית המסובכת בין מזרח ובין מערב, דת וחילון, קודש וטומאה, מרכז ופריפריה, פתיחות סובלנות פלוראליזם ופונדמנטליזם, נעורים וזיקנה, גלות וגאולה, חיקוי ואותנטיות, יצירה מקורית ותרבות עולמית, קובי אז הוא הגיבור שלנו כי הוא מי שחתום בדרכו בנפשו במסלולו מסלול של זכרון ושכחה תרבותיים; מי שעבר את "הלם הקרב" של התרבות הישראלית, של השכחה, של הלבנה, ויוצא מזה עם זכרון ער חי מקפיץ מצחיק מעורר ומקדם של התרבות הכללית. הוא לא מתחרר בעמדת מחאה; הוא מאפשר נקודת כינון חדשה של זהות והוא משפיע. לא רק משפיע מוזיקלית. הכתיבה הספרותית שלו היא מהרעננות שיש בספרות העברית.

לכן: בכל פעם ופעם שאני שומעת את קובי אז אני חושבת: לא פחות מגאוני: איך תומורנים ומתזמרים בתוכו כל האפיקים האפשריים, כנראה שילד תוך כדי שדמיון לעצמו שהוא שוכח הוא בעצם היה "זוכר מקצועי" זכרן של הכל, איך נרשמו בו ואיך רשם למענו וצילם את הכל: צבעים, ריחות, טעמים, מחוות, טיפוסים, אנשים, רחובות, שכונות, התחנה המרכזית של שדרות ושדרות רוטשילד: כל השפות. מחזמר הוא אחד הכלים העיקריים של תרבות הגירה.

מחזמר הוא ז'אנר שמאפשר להחזיק את הפצעים עם התפרים פתוחים ועם הקומדיה, הרומנטיקה, הטראגיות והצחוק, והתפרים הפתוחים במקרה הזה הם מסלולי ההגירה הרב ערוצים של הזיכרון.

הוא מאפשר תנועה בין זיכרון ושיכחה, מאפשרת נוכחות רב ערוצית, ובעצם מאפשרת לקובי אז לפרוש את כל האיכויות שלו: מספר מחונן, קומיקאי, מוזיקאי, בדרן ופילוסוף-התפקיד המקורי של מכשף השבט.

להקת טיפקס הוקמה במהלך הפסקה במופע של אופרת הרוק "מאמי" באולם המופעים בדורות, אותה כתב וביים ב-1986, הילל מיטלפונקט, מחזאי שקו המחאה מהותי ליצירתו שעסק גם בכאב של הדרום כפריפריה, קובי אז (שהיה נער קלידן של להקת חתונות מרוקאית - להקת שפתיים) וחבריו הקיבוצניים הקימו להקה שנשבעה למחוק בטיפקס גבולות בין סגנונות.

עכשיו לאחר תום העשור הראשון של שנות האלפיים קובי חוזר למהלך של טיפקס ומניף אותו למחזמר קומי, חברתי ורומנטי. הוא חוזר ללוקיישן של השכונה. התנועה בין הפריפריה לתל אביב עדיין מרכזית לחידוד הרפלקטיביות האינטלואלית על מהלכי חייו.

אז מה היה לנו? המחזמר "פרח השכונות".

הסיפור נפתח בסצינה שמטופלת בתרבות המזרחית המושתתת ביסודה על חורבן וקינה "שבעה" (ע"ע רונית ושלומי אלקבץ בסרטם שבעה, עבודות הוידאו של ג'וזף דדון ציון ואיזיק בדש זאלה וכמובן גם ספרו של אז "משה חוואטו והעורב" (1997) שליבתו מתרחשת בשבעה בקריית מלאכי). ההתמקמות של תרבות הגירה בטקס מעבר אינה מקרית. דרך הריטואל כולם מתקבצים. גלריית הדמויות נפרשת. המתח והיצוג של האב-הבן, תוך כדי הליך האבל הנראה יותר כמסיבה הומוריסטית ובנוכחות החמה של הנפטור נרקמת החתונה העתידה לבוא בין יוסי ואורית, שני הצעירים שעושים חיל בעיר הגדולה, גם "חגיגה בסנוקר" (1975) נגמר בסצנת חתונה דומה וכך גם ספרו השני של קובי "עבריון צעצוע" (2002).

תוך כדי הסיטואציה הממוקמת בשכונה בעיר בפריפריה ותוך כדי הסיפור ההומוריסטי אנו עדים לכך שבמקביל לפרידה מן האב, התרחקותו והזכרון שלו, הבן עובר מעין "הליך חניכה סמוי" של התחברות לזהות שלו. הבן שירש את באר הארק הקסומה שבחצר, לומד איך להשתמש בנס מבלי לחסל אותו. לאחר טלטלות וניסיונות ל"מקסם" אותו, לשחק אותה קדוש, ולמכור בקבוקים, הוא חוזר לעמדה ענווה עם יותר חסד לכל. זה מחזה המתנגד להסרת הקסם מן העולם, ובדרכו המתוחכמת מאפשר לנער ולנערה הנעים מתוך השבעה אל החתונה להגיע לקול מקורי ועצמאי ולהראות שאפשר גם לעבור אינדוידואציה וגם להיות נדיב ומלא חסד ולהישאר עם היקסמות מהעולם, להמשיך לשאוב ממשאב הזיכרון הפרטי שלך ולהשקות את כולם.

וכל השדר הזה מתמקם בתוך החגיגה של השפה המילולית והמוזיקלית שמנכיחה בשפע את השפות הרבות שגרות בתוך העברית הדרומית.

תסעודו ותרחבו

המחזמר "פרח השכונות" מבטא את היכולת המופלאה של אז לספר סיפור, לצלם תמונה, לתעד, ללכוד מציאויות במבט רגיש, עמוק, מלא הומור, מלמד, מנכיח, מפגיש ויחד עם זאת אוהב אדם, אמיי, לוכד פורטרטים ודיוקנאות וגם כאן הוא אוונגרד כמו בכל מה שהוא עושה.

אם קובי אז משתמש בבובות - זו גלריית הבובות שבפנימיותו, שאת גבולותיה הוא מותח ובתוכה הוא משחק ומתפתח. אף אחד לא מרקיד אותו. אני אומרת לעצמי: מלך אני מתוחה לדעת מה יעשה מחר.

פרופ' חביבה פדיה

רשימת השירים על פי סדר ההצגה

אל תשכחי לזכור אותי - מילים ולחן: קובי אז
מעלה אבק - מילים ולחן: קובי אז
נייר עיתון - מילים: קובי אז לחן: נחלת הכלל
נשיקה לדוד - מילים ולחן: קובי אז
יש לי חברה - מילים ולחן: קובי אז
והפעם שיר אהבה - מילים ולחן: קובי אז
גבר רומנטי - מילים ולחן: קובי אז
סמי וסומו - מילים ולחן: קובי אז
הרבי ג'ז כפרה - מילים: דני רכט וקובי אז, לחן: קובי אז
שיר על מצוקה שכונתית - מילים ולחן: קובי אז
תני לי חתימה - מילים: קובי אז לחן: נחלת הכלל
כמו נעלם - מילים: קובי אז, לחן: קובי אז ורמי יוסיפוב
אל תשכח מאיפה באת - מילים ולחן: קובי אז
פרח השכונות - מילים ולחן: קובי אז
כלוב של זהב - מילים ולחן: קובי אז
למה הלכת ממנו - מילים ולחן: קובי אז
סתם - מילים ולחן: קובי אז
יאללה חתונה - מילים ולחן: קובי אז
התחנה הישנה - מילים ולחן: קובי אז

מילון פרח השכונות (תודה לחיים אוליאלי)

לעמר דאלי - החיים שלי
תנזר עלינה - תשרוט את פניך לאות אבל עלינו
קון חפיף - היה קליל
עיניים של מעיזה - עיניים של עיזה
עוואר - עיוור
בזאעת - 1. "נלית את אמריקה", 2. סוף סוף (הגעת, עשית, הבנת...)
קלטק - אמרה לך
פסרה של עבודה/עבודה פסרה - פסרה - בצרה ("חרא של עבודה")
ד'אזה - עוף
נעבי בשק - נעבי - אקבל, בשק - את ביש מזלך. אקבל על עצמי
את ביש מזלך
תפח, ד'זו, חיזו, בסלה ותומה - תפח - תפוחים, ד'זו' - שניים,
חיזו' - גור, בסלה ותומה - בצל ושום
עלא סרה - איזו צרה
בוחטא של פלוש - פלוש - כסף
חשומה - בושה
1. נפחה, 2. וטרננה - 1. נפוח מעצמו, 2. דאוויין
בדזע ראס - בכאב ראש
דבע-סתום





קובי אוז - מחזאי

נולד בשדרות בה' בתשרי תשל"ל (17.9.1969) בן יחיד למשפחת אוזן. מוסיקאי, סופר ומחזאי. חבר בעמותת סינמטק שדרות ובמליאת רשות השידור. 1985 - כנער ניגן קלידים בהרכב המקורי של להקת שפתיים, הרכב שדרותי שהחזיר את המוסיקה המרוקאית לרחבות הריקודים ברחבי הארץ. בשנת 1988 הוקמה להקת טיפקס. ששילבה סוגים שונים של א"י כדי ליצור מוסיקה עברית חדשה, יעודה האומנותי הוא מחיקת הבדלים בין סגנונות ויצירת גשרים מוסיקליים. חברי הלהקה - בעיקר קיבוצניקים מהדרום הטמיעו את הסאונד המרוקאי/אלקטרוני שקובי הביא משדרות והוסיפו רוק אנד רול ומוסיקה בניחוח חציר.

2006-1991 הוציאה הלהקה עשרה דיסקים: שניים הגיעו למעמד פלטינה ושישה הגיעו למעמד זהב. שירי הלהקה כיכבו בצמרות המצעדים וטיפקס זכתה שוב ושוב במעמד להקת השנה במקומות שונים. בשיא הצלחתם גילה קובי את שרית חדד לציבור הרחב, ביצע איתה כמה דואטים ואף הפיק לה אלבום פלטינה מרובע.

1999 - קובי חונך לייבל ושמו "לבנטיני" הלייבל מיועד לשנות את המיינסטרים הישראלי ולחקור כיוונים חדשים של אלטרנטיבה מוסיקלית. אלבומים שיצאו בלייבל: האלבום הצהוב של "כנסיית השכל", חמשת האלבומים הראשונים של "הדג נחש", הראשון של "מרסדס בנד", חיים אוליאל, "הפה והטלפיים"...

2008 - קובי יוצא לקריירת סולו וטיפקס מתפרקת. אוז מארגן עצרת תמיכה המונית בתושבי שדרות בכיכר רבין, כארבעים אלף איש מגיעים להזדהות עם תושבי שדרות הסובלים מהקסאמים שנים רבות. 2009 - קובי מדליק משואה לתפארת מדינת ישראל. **בתיאטרון:** מוסיקה מקורית ל"קומדיה של טעויות" בתיאטרון הקאמרי. הלחנה וניהול מוזיקלי לשירי המחזמר "נאסר א דין" של דן אלמגור בתיאטרון הבימה.

ספרות: "משה חוואטו והעורב" (1997), ספר זהב בא"י ובגרמניה. "עברייך צעצוע" (2000).

אוז מופיע ברחבי הארץ במופע שכולו חיבור לשורשים בשם "מזמורי נבוכים". בבקרים מופיע קובי בבתי הספר במופע חינוכי ושמו "געגועי".

קובי נשוי לבת שבע ואב לנעמי, הדסה והלני.



ניר ארזי - במאי

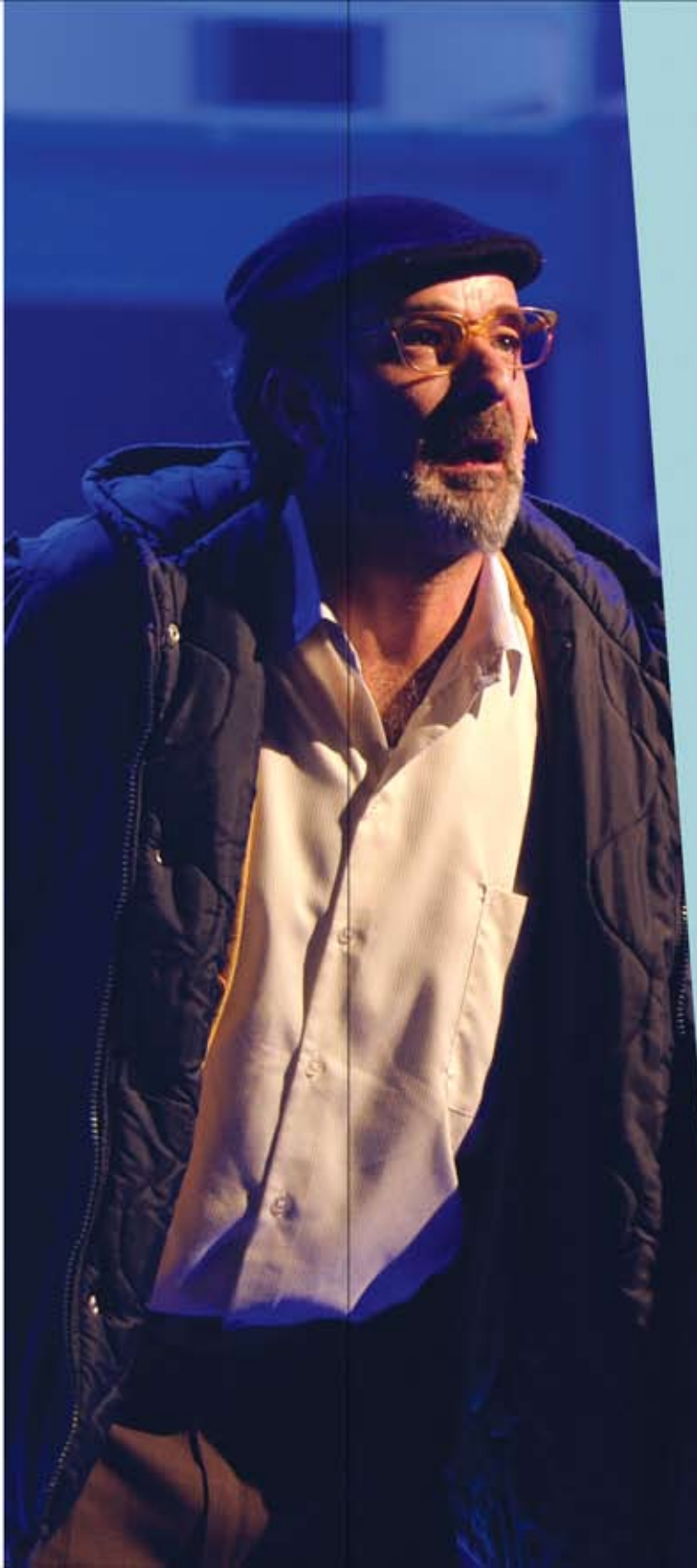
במאי, מחזאי, מתרגם ועורך. בוגר הסטודיו למשחק בהנהלת ניסן נתיב תל אביב 1993. חבר הועדה האמנותית - תיאטרון באר-שבע. מורה למשחק בסטודיו של יורם לוינשטיין ובגודמן-ביה"ס למשחק בנגב.

שיחק בהצגות - בתיאטרון הקאמרי: "גורודיש", "תיקון חצות", "דבר מצחיק קרה", "בויטרה", "פעורי פה", "מבקר המדינה", "אבא של החתן". בתיאטראות חיפה - הבימה: "אמדיאוס". בפסטיבל עכו: "איך עושה ערבי", "הספינה שוקעת". בתיאטרון הסימטה: "חג הטבעות".

כתב וביים - בבית ציוני אמריקה-מרכז הפרינג' "לוקח את הזמן".

פסטיבל תיאטרון קצר 97 צוותא: "במילא". פסטיבל עכו 99: "פריילוף" (ההצגה זכתה בארבעה פרסים). "המנגט" הפקת קיץ 2000 של ערוץ הילדים. תיאטרון אורנה פורת לילדים ונוער: "60x60". תיאטרון באר-שבע: "בוגד" (בשיתוף עם בעז גאון). ביים - בבתי ספר למשחק: בית צבי, סטודיו למשחק ניסן נתיב, סטודיו למשחק יורם לוינשטיין, גודמן-ביה"ס למשחק בנגב, סמינר הקיבוצים ועוד. תיאטרון הבימה: "צורה לאהבה", "טייפ". תיאטרון באר-שבע: "ג'ייפס", "שירה", "בוגד", "סוביניר". תיאטרון בית ליסין: "בראנזה". מדיטק: "שרה גיבורת ניל"י", "נשים קטנות". תיאטרון אורנה פורת לילדים ולנוער: "מר זוטא ועץ התפוחים", "60x60". תיאטרון הספרייה: "לצאת נקי". תיאטרון הקיבוץ: "המלך הלך לישון", "אני כריסטיאן F", "אל עצמי". תרגום מחזות - "איזה יופי Beautiful thing ג'ונת'ן הארווי (לגודמן-ביה"ס למשחק בנגב). "חקירה אינטימית" Speaking in tongues מאת אנדרו בוייל (לסטודיו למשחק יורם לוינשטיין). "ילדה טובה" The glory of living מאת רבקה גילמן (לסטודיו למשחק יורם לוינשטיין). "הכל אודות חוה" All about Eve מאת מרי אור, תרגום ועיבוד (לתיאטרון באר-שבע).

בטלוויזיה - יוצר, עורך ותסריטאי ראשי של הסדרה "אחד העם 1", ערוץ 2. עורך "עושים צחוק", ערוץ 2. עורך "מסטיק", "אחיו אחותיו", "בצפר" ערוץ ניקלודאון.





זאב לוי יهودית אהרון

זאב לוי - מעצב תפאורה

בוגר המגמה לעיצוב במה בבית הספר לאמנויות הבמה בסמינר הקיבוצים. זוכה מלגת משה שטרנפלד לשנת 2005 ומלגת קרן שרת לשנת 2007. זוכה פרס ציון לשבח על עיצוב התפאורה בפסטיבל עכו 2007. זוכה מלגת קרן רבינוביץ' ע"ש יעקב הכהן לשנת 2010. זוכה פרס ראשון לעיצוב תפאורה בפסטיבל חיפה להצגות ילדים 2011. מלמד עיצוב במה בסמינר הקיבוצים ובתלמה ילין. עיצב תפאורה להצגות רבות ביניהן בתיאטרון הקאמרי, תיאטרון בית לסין, תיאטרון גשר, תיאטרון יידישפיל, תיאטרון אורנה פורת, צוותא, תיאטרון השעה, סמינר הקיבוצים, אוניברסיטת חיפה, בית צבי, סטודיו יורם לוינשטיין, תיאטרון הקומדיה, תלמה ילין ובתיאטרון הקהילתי.

יהודית אהרון - מעצבת תלבושות

בוגרת החוג לאמנות התיאטרון באוניברסיטת תל-אביב וביה"ס לאמנות בוילנה. זוכה פרס על שם ארנון אדר 2007. עיצוב תלבושות להצגות: אנסמבל עיתים/ תיאטרון הקאמרי: "הרצל", "הדיבוק", "הטייפ האחרון של קראפ", "שלוש אחיות". תיאטרון הקאמרי: "בעל המופת", "נתן החכם", "מאה" תיאטרון החאן: "גן הדובדבנים", "אהובת הדרקון", "חוקר פרטי". תיאטרון באר-שבע: "נורה", "למה לא באת לפני המלחמה". תיאטרון גשר: "בין לילה ובין שחר". תיאטרון חיפה: "דוכסית של אמלפי". תיאטרון בית ליסין: "סיבת המוות", "טניה עולה חדשה" ועוד.... עיצוב תפאורה להצגות: תיאטרון באר-שבע: "קן הקוקיה" ו"הכל אודות חוה". עיצוב תפאורה ותלבושות להצגות: תיאטרון הקאמרי: "חורף מתחת לשולחן", "הפארסות של צ'כוב", "העשירייה הקאמרית", "דולי סיטי" ועוד...



עוז מורג קרן גרנק

עוז מורג - כוריאוגרף

בוגר בית הספר London Studio Centre שבלונדון, שם סיים תואר ראשון במחזות זמר במלגה מלאה. במאי THE VOICE ISRAEL, הכוריאוגרף הראשי של נולד לרקוד, רוקדים עם כוכבים ו-ONE המופע של ריטה. יצר כוראוגרפיה למופעים כמו ZORRO THE MUSICAL-TOUR INTERNATIONAL TOUR, תיאטרון הקאמרי: "קזבלן", "גטו". תיאטרון בית ליסין: "אחים בדם". תיאטרון באר-שבע: קומפני. תיאטרון הבימה: בראבו-90 שנה להבימה. תיאטרון המדיטק: "הכבש ה-16". תיאטרון חיפה: SONG AND DANCE, פסטיבל ישראל ועוד.

כוראוגרפיה בלונדון: Dirty Step Upstage - הסרט, The Peter Williams Design For Dance -i Jazz Dance Company. ובימוי המופע PULSE 8.

תלמידיה: תמיד אותו חלום, נולד לרקוד, שכל העולם ישמע, גריז. בין עבודותיו כבמאי: "SHREK" המחזמר, "זכרונות ברודוויי", "שורת המקלה" ו"חתולים" (CATS) בתיאטרון הספרייה. זוכה פרס תלמה ילין ו-The Leverhume Trust Award.

קרן גרנק - מעצבת תאורה

בוגרת המגמה לעיצוב בחוג לתיאטרון באוניברסיטת תל אביב.

בין עבודותיה - תיאטרון באר-שבע: "איזבלה", "תשליר", "ג'ייפס", "הימים הכי טובים", "בוגד", "סובניר". תיאטרון הבימה: "ביקור הגברת הזקנה", "מוריס שימל", "כתם לידה", "נודניק", "הלהקה", "שלמה המלך ושלמי הסנדלר", "טייפ", "כתר בראש". תיאטרון הקאמרי: "בעל המופת" רומיאו ויוליה, "האריסטוקרטים", איחש פישר, "לילה לא שקט", "לעוף מכאן", "הבדלה", "משפחה חמה", "אמדיאוס", "תרה", "אוי אלוהים", "היה או לא היה", "המלט" (זוכת פרס התיאטרון 2005). תיאטרון חיפה: "בית ספר לנשים", "אנשים קשים", "מי דואג לילד". תיאטרון בית ליסין: "סוסים על כביש גהה", "מכולת", "מנדרגולה", "אהבה זה לא הכל", "הבנאליות של האהבה", "אקווס", "עלמה ורות", "מייק", "איש הגשם", "הדבר האמיתי".



שחר ימפולסקי רם גיל

שחר ימפולסקי - עוזר למנהל מוסיקלי,

קורפטיציה ומקהלה

מנהל ומפיק מוסיקלי, מורה לשירה ולמקהלה, פסנתרן, קלידן ומנהל אולפן הקלטות. מנהל מוזיקלי, מורה למקהלה, יוצר ופסנתרן בגודמן - ביה"ס למשחק בנגב. המנהל המוזיקלי של תיאטרון הפרינג' באר-שבע.

בין עבודותיו - כתיבת מוסיקה מקורית: גודמן - ביה"ס למשחק בנגב: "לצאת מכאן", "עושת הנפלאות". תיאטרון הפרינג' באר-שבע: "לא משלמים יותר". יוצר המופע "א-לי-מות": מופע מוסיקלי תיאטרלי שזכה בפרס החינוך הארצי. ניהול מוסיקלי: צוותא: "אין כמו משפחה". גודמן - ביה"ס למשחק בנגב: "מי מפחד מברכט", "שמנה", "איזה יופי", "ים", "שבת, ראשון, שני", "הכלה וציד הפרפרים" ועוד.. ערבי שירה, תחרויות מונולוגים ומופעים מוסיקליים.

מנגן ועובד כיום עם איגי דיין (להקת "משינה"), אמיר דדון, "מרפסות", "Side", אבי ווקנין ועוד.

רם גיל - וידאו ארט

במאי, במאי מצלמות בשידורים חיים ומופעים וצלם. מביים עבור כל הערוצים

בין עבודותיו - תיאטרון באר-שבע: "קן הקוקייה", "שחק אותה סם". תיאטרון בית ליסין: "מימונה". תיאטרון הפרינג' באר-שבע: "משחק באש". ביים ויצר את "רעש מקליטים" עם דודו טסה בעבור ערוץ המוזיקה. ביים וערך: "אדיר מילר מאלתר", ערוץ 2. ביים את שבוע האופנה הישראלי הראשון, פסטיבל עין גב, עצרת רבין ו"ספיישל המורה של המדינה" בעבור הערוץ הראשון. מופעי מוזיקה של הבלקן ביט בוקס, משינה, כנסיית השכל, התקווה 6, רונה קינן, ליאור נרקיס, דודו אהרון, דודו טסה ועוד.

קליפים: לדודו טסה, כנסיית השכל, חיים אוליאל, אלון דה לוקו, נאור אורמיה.



גיא זור-ארן אורלין הגואל מאיר סוויסה

מאיר סוויסה - מסעוד בוזגלו

בוגר הסטודיו של לי סטרסברג ניו יורק לוס אנג'לס. תיאטרון בית ליסין: "בין הצלולים", "מצא אישה מצא טוב". תיאטרון חיפה: "התשה", "חיפה חיפה". תיאטרון נוגה: "אחים בדם". תיאטרון א. אלדד: "שחק אותה סם". המופע "סוויסה ויצפאן תחילה" ו"פעימה שניה". קולנוע: "הלהקה", "דיזינגוף 99", "הפחדנים", "אין שמות על הדלתות", "אדמה חמה", "לך תחיה ותראה" "אדון ליאון", "אין לה אלוהים", "גמר גביע", "הכתובה ועוד.

טלוויזיה: "ילדים שישאר בינינו" - הלחנה של שירי התוכנית. "הופה היי" - תסריטאי ויוצר הסידרה. "דוח איבני סוויסה" - יוצר, וכתובה לתוכניות בידור שונות-ערוץ 2. כתיבה לטברנה הדמות של מוריס. יוצר הסדרה "קרוב לוודאי" - ערוץ 10. יוצר ובמאי הסרטים "כל אנשי כסית" ו"הדור האחרון" - ערוץ 8.

אורלין הגואל - מסעודה בוזגלו

בוגרת הסטודיו למשחק של יורם לוינשטיין. זוכת פרסי האקדמיה לקולנוע: פרס שחקנית משנה 2008 עבור "שבעה" ופרס שחקנית ראשית 2011 עבור "אחותי היפה".

טלוויזיה: "תנוחי", "שנות השמונים", "ילדי ראש הממשלה", "המשאית", "החברה הטובים", "פיק אפ", "ילדות רעות", "עוד משפחה וחצי", "המובילים", "הנפילים", "כתב פלילי", "אורים ותומים". קולנוע: "אחותי היפה", "סוף העולם שמאלה", "שבעה", "סיפור גדול", "כבוד", "לחיות מחדש".

גיא זור-ארן - יוסי (זיוזיו) בוזגלו

שירות סדיר בלהקת חיל האוויר. בוגר האכסניה ללימודי תיאטרון של הלל נאמן.

תיאטרון הבימה: "בוסתן ספרדי", "מראה מעל הגשר", "לא בגלל הזיכרונות", "תל אביב הקטנה", "יומנה של אנה פראנק", "גן ריק", "ללכת עד הסוף", "מרי לו", "פרפרים הם חופשיים", "חתונה מושלמת", "סיגל. תיאטרון בית לסין: "ברנשים וחתיכות".

קולנוע: "מינכן", "אנטארטיקה". טלוויזיה: "רמת אביב ג", "בקצב הקצב", "טיפול נמרץ", "השיר שלנו", "גאליס".

בשש השנים האחרונות מנחה את תכנית הריאליטי "הישרדות" ובשנה האחרונה גם את התכנית "רוקדים עם כוכבים". בשנה האחרונה יצא במופע שורשים ודיסק עם אחיו רועי "לדינו ופיוט מבית אבא".





שיר פלד מירב שירון ליר צ'רכי

שי פלד - מחליף ליוסי (זיוזיו) בוזגלו

בוגר בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה בית צבי 1997. בין עבודותיו בתיאטרון - המשכן לאמנויות הבמה: "עלובי החיים". תיאטרון אורנה פורת: "נטע זר", "הכינה נחמה". תיאטרון רמת גן: "אופרת הקבצנים", "יוסף וכתונת הפסים", "מיקה שלי", "תחת שמי פריז" - משירי ז'ק ברל, "שירי אנדרו ליד וובר". פסטיבל הצגות ילדים-תיאטרון חיפה: "ארטי נוגע בשמיים". תיאטרון הפרינג' "מנגינות מוזרות". תיאטרון הספרייה: "המזינטרופ" ו"בורגנים".

טלוויזיה: "דני הוליווד", "השיר שלנו", "מד"א", "שבתות וחגים", "פלורנטיין", "לא כולל שרות", "החופש האחרון".

מירב שירון - סכרינה בוזגלו

בוגרת הסטודיו למשחק של יורם לוינשטיין. זוכת 3 מלגות הצטיינות במהלך הלימודים. זוכת פרס שחקנית המשנה 2010, תיאטרון אורנה פורת.

תיאטרון אורנה פורת: "הקסם של אורנה". תיאטרון חיפה: "פיטר פן". תיאטרון הבימה: "שלמה המלך ושלמי הסנדלר".

שחקנית תיאטרון באר-שבע בהצגות: "קן הקוקייה", "המון רעש על לא כלום", "קומפני" ו"המערה של סלמנקה".

רקדנית להקת "שקטק". זמרת.



ליר צ'רכי - אורית יהודאי

בוגרת בית הספר הגבוה לאמנויות הבימה בית צבי זכתה במהלך לימודיה ב-5 מלגות הצטיינות. תיאטרון חיפה והקאמרי: "רמבטיקו", "עיר הנפט". תיאטרון בית ליסין: "ברנשים וחתכות". תיאטרון הבימה: "בראבו" - ערב שירי מחזות זמר. "הממלכה האבודה" - פסטיבל 2006. "זורו" בתפקיד- אינס. המשכן לאמנויות הבמה.

קולנוע: "סוף העולם שמאלה" - על תפקידה בסרט זה הייתה מועמדת לפרס אופיר ול"אנשי השנה". "השיבה לחיים Revive". סרטים בחו"ל: "Fair Game" - "משחק הוגן", "Don't Forget Me". "Istanbul", "A Late Quartet" - "כלים שלובים". טלוויזיה: "המשאית", "ככה לא מתנהגים", "האלופה", "טור אחד לחלום".

מוסיקה: ליר צ'רכי "אלבום בכורה" 2005. "רק לך מותר" - אלבום שני 2012. מופע מוסיקלי "רק לך מותר".



עמי אנידגר שלומי קוריאט אמיר קריאף

עמי אנידגר - סמי קינן (ועקנין)

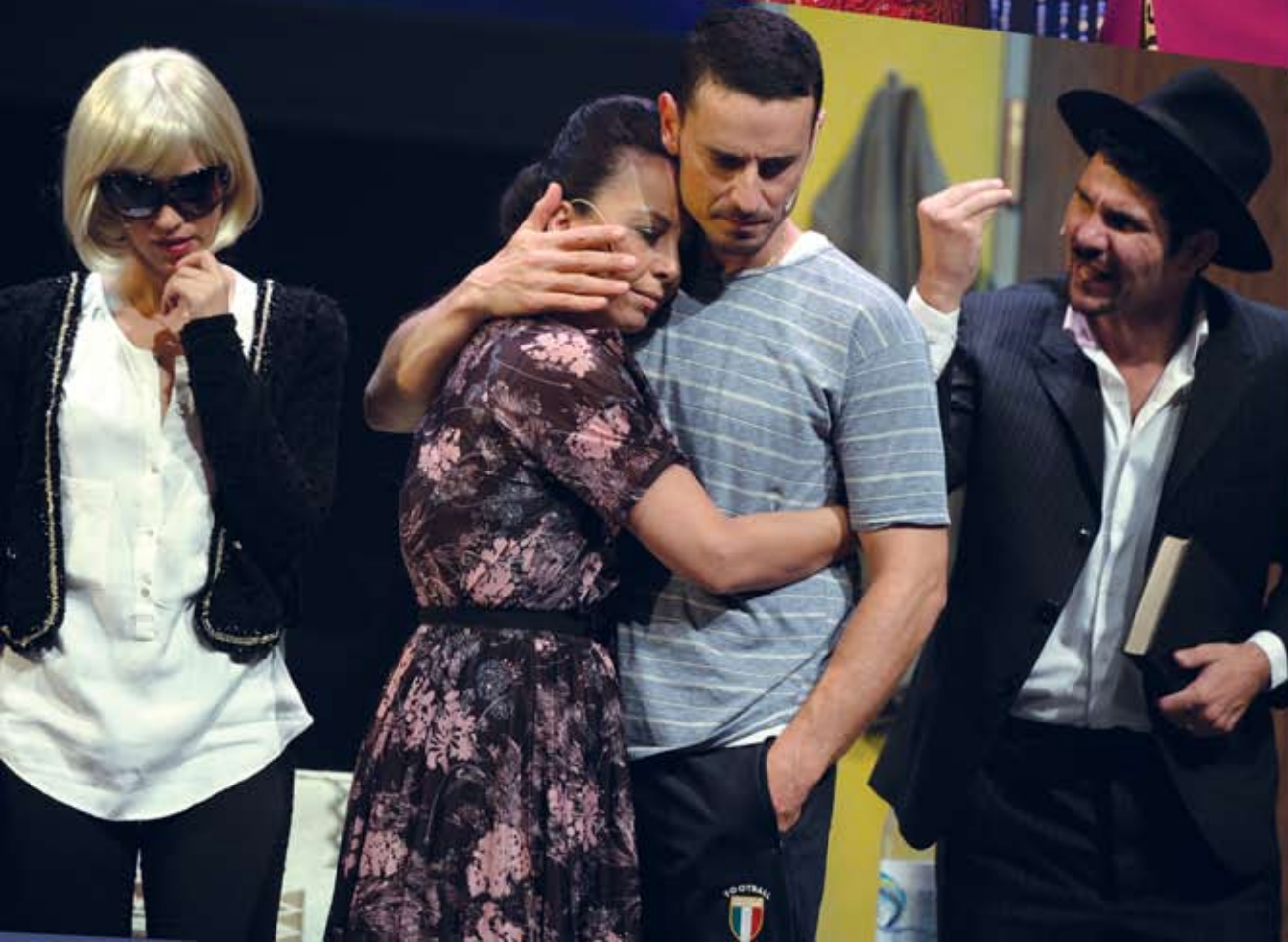
שירות סדיר בתיאטרון חיל אוויר. "דומינו גרוס" צוותא ת"א. לימודי משחק בסטודיו של ניסן נתיב ת"א. מופע בידור סטנדאפ "עמי ואלי". מנחה את "קוקיה סדנאות צחוק" בכל הארץ. תיאטרון החאן: "מלחמה על הבית", "מילה של האהבה". "נוימן אגדת חיילים". תיאטרון ארצי לנוער: "החקירה". בידור וטלוויזיה: "ערב אדיר" - (איציק פלח, מנוך גונן, עובדים זרים), "מי שואל אותך", "יצפאן", "מה קשור", "גם להם מגיע", "שועלים", "ספי", "שאוול", "חכמולגי", "טיולילים", "קרמבוז", "מופע ביקיני בוטום", "רוני וקאשיו", "קומדי בר", "קאמבק", "שנות ה-80", "ליטל מאם", פוליטשוק". דרמות: "סרוגים", "משכנתא", "זכותא", "הדרך אל האושר", "הבן שלי".

שלומי קוריאט - סומו לוי

בוגר תיכון לאמנויות הבמה ע"ש תלמה ילון ובית הספר הגבוה לאמנויות הבמה בית צבי. תיאטרון - תיאטרון הבימה: "השומר אזולאי", "סיגל". תיאטרון הרצליה: "פוקר". טלוויזיה: בידור - רוקדים עם כוכבים, הכל מושלם, רשת. סדרות ודרמות - "הבורר" הוט, "השנים הכי יפות", רשת, "החברים של נאור" ערוץ 10. "נשואים פלוס". הגשה - "האולפן השקוף", ערוץ 24. קולנוע: "סימיקו", "העולם מצחיק". במה - מופע הבידור שלישית פרוזק, זכייה באנשי השנה בבידור 2003. יום טוב על הבמה, תרגומים, גביע הכסף, מופע סטנד אפ.

אמיר קריאף - עמיליהו

בוגר בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה בית צבי 1997. תיאטרון הספרדיה: "בעל אידיאלי", "הבורגנים", "המיזנטרופ", "שדים ורוחות", "הנס של אנטוניוס", "ערב שירי ז'ק ברל". תיאטרון חיפה: "מרחב מוגן", "אותלו", "המלט", "רומיאו ויוליה", "ציד המכשפות", "גן ריקי", "אירמה לה דוס", "אימפרו". תיאטרון בית ליסין: "עשו עליך סרט", "אלטלנה" תיאטרון הקאמרי: "עוז לי גוץ לי", "הצמה של אבא", "דמוקרטיה", "המלט", "יתוש בראש", "היה או לא היה". תיאטרון באר שבע: "הרוזן ממונטה כריסטו", "החולה המדומה", "בוגד", "הכל אודות חוה", "גלילאו" ו"נורה". פרינג': "מנגינות מוזרות". תיאטרון צוותא: "בוא לא נדבר על זה".





מעין תורג'מן

אורי זגורי

אורי זגורי - עמיליהו

בוגר בית הספר הגבוה לאומנויות הבמה בית צבי. זוכה מלגת שושנה דואר בתיאטרון הבימה. תיאטרון הקאמרי: "ילדים רעים", "אמא קוראז", "המלביש". תיאטרון חיפה: "תוש בראש", "אמנות המשחק", "אימפרו". תיאטרון באר-שבע: "בית הקפה", "לא על זמירים", "קן הקוקיה", "המון רעש על לא כלום". תיאטרון הספריה: "מהגרים", "כוכב ללא שם", "ספסל".

קולנוע: "קרקס פלשתינה"
טלוויזיה: "שבתות וחגים", "לונה".

מעין תורג'מן -

השכנות: המקוננת, תמר, פלורנס

בוגרת סטודיו למשחק יורם לוינשטיין מחזור 2012. זוכת שש מלגות שונות בסטודיו של יורם לוינשטיין. תיאטרון - סל"ה: "טרורזים", "ילד, הנה ציפור", "בן לוקח בת". תיאטרון המדיטק: "מומו".





מעייין תורג'מן

אורי זגורי

אורי זגורי - עמיליה

בוגר בית הספר הגבוה לאומנויות הבמה בית צבי. זוכה מלגת שושנה דואר בתיאטרון הבימה. תיאטרון הקאמרי: "ילדים רעים", "אמא קוראז", "המלביש". תיאטרון חיפה: "תוש בראש", "אמנות המשחק", "אימפרו". תיאטרון באר-שבע: "בית הקפה", "לא על זמירים", "קן הקוקיה", "המון רעש על לא כלום". תיאטרון הספריה: "מהגרים", "כוכב ללא שם", "ספסל".

קולנוע: "קרקס פלשתיה"
טלוויזיה: "שבתות וחגים", "לונה".

מעייין תורג'מן -

השכנות: המקוננת, תמר, פלורנס

בוגרת סטודיו למשחק יורם לוינשטיין מחזור 2012. זוכת שש מלגות שונות בסטודיו של יורם לוינשטיין. תיאטרון - סל"ה: "טרורזים", "ילד, הנה ציפור", "בן לוקח בת". תיאטרון המדיטק: "מומו".



האנשים שלנו מאחורי הקלעים

הנהלה ציבורית

יו"ר: אשר גרינבאום
ריימונד אברג'יל
קרן אוזן
אבי אטיאס
פרופ' ראובן איליה
דר' מאיר אנגלרט
פיני בדש
ראובן בן סימון
משה גולדפרב
דניאלה גז
עפרה חן
אהרון ידלין
דוד יוסוב
עופר ליפשיץ
עליזה מנור
פרופ' ג'ורג' מרקוביץ
מאיר סהר
אריה קליינמן
אמיר רוזנבלוט
יוסי רייך
יצחק שתיל

ממונה בטיחות

יעקב הכהן

ייעוץ משפטי

קדם, גנס ושות'

מבקר חיצוני

חדד את תורג'מן ושות' רו"ח

מבקר פנימי

אלברט פרץ, רו"ח

רופא התיאטרון

ד"ר מיקי (מייקל) גידון

נציגות מכירה

מזל אבר
אירית אדרי
עדי אדרי
קטי אוחיון
סיון בראון
ורד הרוש
נועם לוי
הילה מנצור
לירז נחום
שרית פנחס
חנית שלי
מעין ששון

קופאיות

נופר אברהם
אורטל נוימן
סיון סרוסי

מנהלת מח' טלמרקטינג וקופה

אילנית וקנין- בקר

מנהלת מכירות אזור דרום

אושרה דגן

מנהלת שיווק ומכירות

רויטל חיון

מנהלת מכירות חוץ

רונית קריספין

מנהלת פרויקטים שיווקיים

ורד דהן

מנהלת המחלקה החינוכית

הילה פז

רכזת המחלקה החינוכית

ירדן סולמי
מאיה פרג'י

חשבות

כנרת סברי, רו"ח

הנהלת חשבונות

שרה כהן

חשבות שכר והנה"ח

אילנית דחליקה

מזכירת התיאטרון

נעמי אלטר

מזכירת המח' האמנותית

מאיה פרג'י

דוברות ויחסי ציבור

איילת בראל

פרסום והפקה

טל חדד

אחזקה

רחל צנצלאשוילי

מלבישות

לריטה מיגירוב
יהודית אלקיים
מיכל אטיאס
תרצה חצב
אביבית עמר
עינת סמואל
פאנית
רעיסה פודלובה

מחסן תלבושות ואביזרים

אהובה ארז

צוות טכני

חנוך אברהם
רוני בקר
אריה לוצאטו
אלעד רחמים
ג'וני סולטן

מנהלי במה

יורם אלי
מוטי ברהום
משה הראל
אלי יוספי

מנהל טכני

אבי קובני

מח' סאונד ומולטימדיה

ניר רובין
יעקב אבודרהם
אייל פיש
אנדריי לומנובסקי

מנהל מח' סאונד

ומולטימדיה
אופיר ספיר

תאורה

שמעון זרחי
אבי זוהר
אלירן צדיק
גבי פרידריך

מנהל ומעצב תאורה

שמואל מור

מנהלי הצגה

שלמה לסרי
איציק קריספין

מנהל הפקות ותפעול

יאב מהרבני

ועדה אמנותית

ניר ארז, איה קפלן, רפי ניב,
שמוליק יפרח

מנהל אמנותי

רפי ניב

סמנכ"ל כספים ומינהל

אורן אהרוני

מנכ"ל ומנהל אמנותי

שמוליק יפרח

נותני חסיות ותורמים: מכתשים-אגן בע"מ, כימיקלים לישראל בע"מ, מגנזיום ים המלח בע"מ, מפעלי ים המלח בע"מ, מפעלי תובלה בע"מ, קבוצת פורום, רותם אמפרט נגב בע"מ, תרכובות ברום בע"מ, קרן ריץ', הקרן ע"ש דן וגלוריה שוסטרמן, קרן באר-שבע לפיתוח

